

ватъ, бърбятъ сърдито нѣщо, шепотъ, който само нощта разбираше. Стихватъ следъ малко.

Зъзнѣхме. Тукъ-тамъ често съдържано кашлѣха.

Чакахме.

А призори, мъгла, мека като воалъ дойде отъ невидѣлица и започна да се провира между насъ, да се огъва и да ни обвива, искаше да ни приготви сѣкашъ за таинственъ обрядъ.

Отдалечаваме се, като че ли единъ отъ другъ. Мжтно се виждаме вече.

— Стани-и! — тихо заповѣда нѣкой.

— Стани и! — повториха други.

— Стани-и! . .

Престанаха да кашлятъ.

Ротитѣ въ гжстъ строй, застанаха на полегата поляна. Сиви облаци, низко надъ главитѣ имъ отдѣляха слънцето отъ тѣхъ.

Мрачно бѣше началото на деня.

— Шапки долу, за молитва!

Тжпъ шумъ.

Хилядо мълчащи войници единъ до другъ въ безукоризнено прави редове дигнаха чела.

— Отче нашъ, иже иси на небесехъ . . . — зачете треперливъ младъ гласъ.

Обгорѣли, изопнати на бронзъ прилични лица се обърнаха къмъ изтокъ.

Замлъкна гората.

Тихъ вѣтръръ подухваше, клатѣше дрипавитѣ шинели.

Азъ гледахъ въ неподвижнитѣ сиви люде, взирахъ се въ тия хиляди затаили дѣхъ, но не видѣхъ нито единъ мускулъ по тѣхъ да трепне, никаква сѣнка да премине по окаменелитѣ тънки и бледи устни.

„Хлѣбъ нашъ насущни, даждъ намъ днесъ“.

Сърдцето ми силно биеше, издаваше, че и тѣхнитѣ сърдца блѣската . . . блѣската.

— Наложил!

Тжпъ шумъ.

— Войници! Неприятельтъ е горе на върха. Безшумно, предпазливо ще го приближимъ и атакуваме „на ножъ!“ Разбрано? . . Ни пушка! . . Богъ е съ насъ. . . Напредъ!

Тѣ безмълвни минаха покрай менъ. Кръстѣха се. Разпръсваха се въ гората къмъ върха. Тракаха следъ тѣхъ оржията.

Останахъ самъ.

Стана тихо . . . тихо. . .

Падна роса.

Птички почнаха да прелитатъ наоколо. Тѣ цвъртѣха плахо съ половинъ гласъ.

Нѣкъде клокочеше потокъ.